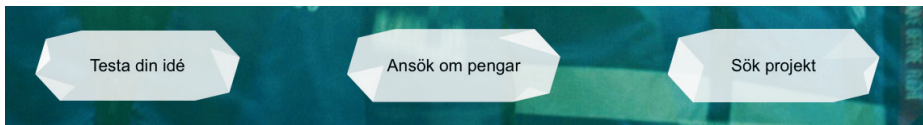

Lämna ditt arv till vad som helst utom till Allmänna arvsfonden

1928 togs beslutet i Sverige att bara barn och makar har rätt att arva. Saknas sådana och ett korrekt utformat testamente går samtliga medel till Allmänna arvsfonden. Enorma belopp har genom åren flutit in till fonden. 750 miljoner bara 2016 och inflödet fortsätter på samma nivåer.

Någon som minns TV-programserien ”Domstolen”, närmare bestämt det avsnitt som sändes den 8 mars i år på SVT? Programmet skildrade en avliden excentrisk tandläkare på Strandvägen i Stockholm. Han hade lämnat efter sig mängder med dybarheter som tavlor, bostäder och exklusiva bilar för mångmiljonbelopp men han hade inga arvingar och det testamente som hittades underkändes av domstol.

Allmänna arvsfonden bevakar det ”allmännas” d.v.s. statens rätt i sådana lägen. Programmet visar bl.a. hur Allmänna arvsfonden har gött en hel ”industri” som nosar upp förmögna personer där testamenten kan bestridas så att fonden kan få ännu mer medel av medborgarnas pengar att dela ut till – och det visar sig – ytterst tvivelaktiga projekt – och med minimal redovisning.

Programmet visar också hur en, som det visar sig bedragare – ”Sven” – dyker upp och säger sig ha äganderätten till den avlidnes Mercedes värd ca 20 miljoner, något han dock saknar täckning för och därför drar sig tillbaka. Det visar sig i efterhand att denne Sven har haft större lycka med Allmänna arvsfonden från vilken ha extraherat miljonbelopp ”...för att bedriva museiverksamhet, hantverksutbildning och dansundervisning, en verksamhet som dock aldrig kommit i gång. »Sten« kanske inte heller var den mest lämplige att bedriva dansundervisning för unga, eftersom han dömts till ett års fängelse för sexuellt övergrepp mot barn, sexuellt ofredande samt utnyttjande av barn för sexuell posering.”

Arvfondselegationen har ”i årtal saknat ett fullgott regelverk för granskning, revision och uppföljning.” Citat från Fokus 16/3-18.

Precis som Myndigheten för ungdoms-

och civilsambällesfrågor (MUCF) så har Allmänna arvsfondensstyrelsen i mycket tagits över av migrationsaktivister, islamkramare och postmodern vänster som belönar inte bara uppenbara bedragare utan även verksamheter som går ut på att skapa kulturell splittring i landet, förmera regressiv identitetspolitik och radikalfeminism samt motverka integrering och assimilering samt även belöna direkt samhällsomstörtande verksamheter (se nedan).

En som insett problemet är moderaten Boriana Åberg som i sin motion 2017/18: 2370 föreslagit det ur ett rättsäkerhets- och medborgarperspektiv enda raka, d.v.s. att föreslå en avveckling av fonden i fråga.

Här är några belysande citat ur motionen: ”Allmänna Arvsfonden, vars uppdrag är att främja ideell verksamhet till förmån för barn, ungdomar och handikappade har å det grövsta åsidosatt sitt uppdrag. På senare tid har Allmänna Arvsfonden finansierat antisemitisk propaganda och normkritisk experimentverksamhet med förskolebarn, baserad på identitetspolitisk ideologi. Enligt en rapport från Myndigheten för samhällsskydd och beredskap har Allmänna Arvsfonden betalat ut miljoner till frontorganisationer till den internationella islamistorganisationen Muslimska brödraskapet.”

Om du skriver ett testamente och vill stödja en verksamhet som med knappa resurser kämpar för medborgarrätten: en fungerande demokrati, rättsäkerhet, rättstrygghet, äganderätt och yttrandefrihet, stöd då MRRS!

Här är mer information kring ovanstående: <https://www.fokus.se/2018/02/okontrollrad-pengarullning-arvsfond/>

<https://www.fokus.se/2018/03/nasta-politiska-skandal/>

Tjänstemannaansvaret på väg tillbaka

1976 togs det straffrättsliga ansvaret för offentligt anställda bort. Bara några år alltså efter att den centralistiska makdelningsfientliga nya regeringsformen införts. Ett i sanning mörkt årtionde för svensk demokrati och medborgarrätt. Efter detta beslut skulle civilrättsliga regler gälla vilket i praktiken inneburit att det blivit omöjligt för medborgaren att utkräva personligt ansvar av felande eller gravt inkompetenta tjänstemän. Visserligen är kravet från den majoritet som gjort ett tillkännagivande att en utredning ska tillsättas och regeringen trilskas, men efter valet lär det ändå bli verklighet. Det märkliga är att man behöver tillsätta en utredning när det bara är att införa den gamla lagen som rädde för 1976.

Regeringen ger medborgarna råsopar – och utan täckning

Regeringens helomvändning när det gäller dieselbilar, som gjort att hundratusentals bilister plötsligt sitter med Svarte Petter, när de bara för några år sedan fick miljöpremier när de köpte en bil med denna motortyp, är ett exempel på hur den för medborgaren så viktiga förutsägbarheten i lagstiftningen tillåts ignoreras av små särintressen och högljudda aktivistgrupper. I detta fall miljöaktivister. Detta är ett uppenbart brott mot medborgarrätten i betydelsen att de som valt våra politiker – medborgarna – ska behandlas med respekt och att utställda löften inte lättvindigt kan tas tillbaka samtidigt som kostnaderna för detta utan kompensation slängs i ansiktet på samma medborgare. Nu har det dessutom vid en närmare analys dessutom visat sig att den miljömässiga effekten båda av dieselmotorsmobbingen, flygskatten och det. sk. bonus-malussystemet inte existerar! I en artikel på SvD Debatt den 13/6-18 slår professor Runar Brännlund fast att samtliga dessa tre regleringar är symbolpolitik utan verifierbar effekt. ”Laddhybriden som erhåller en bonus, är utrustad med en stark bensinmotor vars utsläpp vid drift vida överstiger utsläppen från miljödieseln.” Detta visar sig alltså att vi har en regering vars lagstiftningskompetens, respekt för medborgarna och deras egendom är så undermålig att det så viktiga förtroendet mellan väljarna och deras ombudsmän i en demokrati allvarligt har skadats. I valet 2018 finns möjlighet att rätta till och utkräva ansvar för (bl.a.) detta. Här är länken till artikeln i fråga:

<https://www.svd.se/professor-flygskatten-och-bonus-malus-saknar-effekt>

Medborgarrätten och de 9000 afghanerna

Riksdagens beslut i riksdagen den 7/6-18 att godkänna regeringens förslag om att vissa afghanska unga män ska få uppehållstillstånd för att de fått vänta länge på sina asylbeslut är märkligt på så många plan. Vid ett närmare studium visar det sig att det är långt värre än vad den knapphändiga informationen i media givit förhånden. Ur ett medborgarrättsligt perspektiv är det ytterst oroande att riksdagens majoritet bortser från lagrådets förintande kritik. Kan man låta så undermåliga lagar passera en gång så kan man göra det flera.

Regeringen med hjälp av C och V inför t.ex. principen att det INTE är flyktingskäl som ska utgöra grund för uppehållstillstånd utan tiden man fått vänta på besked. "...en ny princip i utlänningslagstiftningen [införs] att låta handläggningstidens längd utgöra i stort sett enda skälet för uppehållstillstånd."

Kännetecknande för dålig och därmed medborgarfientlig lagstiftning är att den är konsekvenslös, den bortser från eller är likgiltig inför de rättsprinciper den skadar och de incitament den skapar för målgrupperna. T.ex. innebär den förtäckta amnestilagen (för att nu tala klarspråk) att:

1. De laglydiga afghaner som lämnade och återvände efter sina avvisningsbeslut saknar möjlighet att dra fördel av lagen.

2. Incitament att dra ut på asylprocessen skapas hos migranter som sedan kan åberopa nämnda "amnestilag" för att få uppehållstillstånd trots att de rent flyktningmässigt saknar skäl att stanna i landet eller som Lagrådet säger: "...i svensk rätt i övrigt är det inte en princip att låta utdragna handläggningstider i sig vara skäl för att bifalla ansökningar av olika slag." och

"Vilka möjligheterna är till uppehållstillstånd beror alltså [med detta förslag] inte på den enskildes förhållanden, utan på Migrationsverkets agerande. Det kan starkt ifrågasättas om detta är en objektivt godtagbar princip."

Till detta ska läggas att inga direkta krav ställs på de olagligt vistande att faktiskt studerar. Det räcker med en "avsikt". Man kräver inte ens en kontroll att studier faktiskt bedrivits under de tretton månader som uppehållstillståndet beviljats!

"Lagrådet har för sin del observerat, ovan under Inledning, att gränsen här har nåtts för vad som är acceptabelt i fråga om hur lagstiftning kan utformas. Vi kan tillägga att en grundläggande rättsprincip är att "lika ska behandlas lika".

Här har man istället särbehandlat människor av en viss nationalitet eller etnicitet. Det kräver en del reflektion för att förstås hur

rent känslomässiga mekanismer kan leda bort från viktiga rättsprinciper.

Nästa absurditet är att dessa särskilt privilegierade ungdomar inte ens ska behöva göra sin identitet eller ålder sannolik.

"Enligt förslaget ska det inte vara ett hinder för uppehållstillstånd enligt denna paragraf att den sökandes identitet är oklar och att han eller hon inte kan göra sin uppgivna identitet sannolik. Enligt författningskommentaren innebär "inte kan" att sökanden ska ha försökt göra sin identitet sannolik, men kraven ska dock "inte ställas för högt".

Här börjar man sakna ord för den enorma bredvillighet med vilken man till varje pris ska låta en viss grupp människor man har fattat känslomässigt tycke för ska få stanna. Det är förstas ovärdigt en rättstat och dessutom ytterst oroande för den medborgarrätt som kämpar för lagar lika för alla och förutsägbara rättsäkra processer styrda av en logiskt sammanhängande och rimlig lagstiftning.

"Lagrådet avslutar:

"Beredningskravet kan inte anses väl tillgodosett. Mot bakgrund av det anförda finner Lagrådet sig inte kunna tillstyrka att det nu remitterade förslaget läggs till grund för lagstiftning."

Jag har i ett annat sammanhang nämnt att jag tror att just denn lag om särskilda privilegier de afghanska 9000 ungdomarna utan asylskäl kommer att ha en explosiv effekt i den svenska valmanskåren. Känslan är att man här har överstigit en anständighetens gräns. De exekutiva eliten har bevisat en gång för alla att man inte är vuxna det politiska ledarskap som krävs för att leda en nation.

Hur kan då en regering låta sig "luras" att lägga fram ett sådan fullständigt katastrofalt illa underbyggt lagförslag? Ett viktigt svar ger den förre flyktningombudsmannen Merit Wäger i en text som du hittar här:

<http://meritwager.nu/allmant/aktivistgrupper-agerar-kraftfullt-for-att-satta-det-svenska-asylsystemet-ur-spel-och-alltfor-manga-okunniga-politiker-later-sig-dras-med/>

Argumenten hos de flesta av de migrationsaktivister som påverkat regeringen för sin amnestilag hävdar att de flesta av de unga männen flyr från "krig och förtryck" och att de inte hade några rimliga alternativ. Vid närmar kontroll faller också dessa argument platt till marken.

1. Man flyr inte från krig och förföljelse genom att lämna familj, kvinnor barn kvar. Vilka män skulle resa inte bara till närmaste grannland utan till ett land långt, långt bor-

ta om Sverige blev anfallet eller råkade i inbördeskrig – samtidigt som man lämnade familj, kvinnor och barn kvar?!

2. Om det är krig i ett land så är det naturliga att fly till närmast

fredliga land för att det där oftast finns den mest kulturella likheten och därmed möjligheten att etablera sig med språk och annat dels för att vänta ut freden eller delta i striden av försvarat av sitt land med baser utanför gränserna. Om man åker hundratals mil till ett främmande land så är det något annat som drar än att sätta sig i säkerhet för "krig och förtryck" och ha nära till att återvända...

3. De flesta "afghanska" unga män kommer från relativt välbärgade familjer i Iran. De är inte förföljda där i någon nämnvärd utsträckning. "De senaste två till tre åren visar dock på en mer progressiv utveckling för afghaner i landet där iranska myndighetsåtgärder rör sig mot en högre grad av integration av afghanerna i landet." (Migrationsverket). Resterande afghaner kommer mestadels från norra Afghanistan där det förekommer mycket narkotikamissbruk (heroin) vilket många av dem tagit med till anstalter och boenden, samt in i den kriminella narotikahandeln. Vi importerar således tung brottslighet. (Källa på ovanstående Expressens reportage 18/5-18 samt poliskällor via Lennart Matikainen.)

4. De är "ensamkommande barn". Ålderskontroller har visat att runt 80 % har ljugit om sin ålder i inklusive merparten av de som nu får stanna samt att de flesta har familj och släkt där de kommer ifrån.

Det stora flertal som fått avslag på sina asylansökningar och under tiden (såsom varande "barn") kostat miljarder och åter miljarder för skattebetalarna och de har förbrukat resurser som kunde ha används för barncancervård, äldrevård, skola, försvar och annat för svenska medborgare viktigt som nu istället kastats i sjön på mestadels bedrägliga ekonomiska migranter – som utnyttjat ett naivt system (för att nu fördela skuldbördan rättvist).

Hela den här "ensamkommande barn"-soppen är tveklöst ett av de värsta och mest kostsamma bedrägerierna genom hela den svenska historien. Det är en utmaning mot själva samhällskontraktet och en skam för den svenska politiska "eliten" som tillåtit hela denna process att utveckla sig till sitt rättsvidriga klimax.

Leif V Erixell ordf. i MRRS, Medborgarrättsrörelsen i Sverige.

Kommentar:

MSB: s broschyr ”Om krisen eller kriget kommer”

Kan broschyren *Om krisen eller kriget kommer* ses som ytterligare en del av den valstrategi den nuvarande regeringen tycks ha lagt upp där flera myndigheter har getts olika uppdrag för att stärka bilden av det trots allt går bra för Sverige? Hur ser man i texten på viktiga begrepp som medborgarskapet och ”svenska folket”. Det är några av de frågor som Gustav Nilsson stället i denna analys av en nyutgåva av en klassisk statlig skrift.

Kanske skall denna broschyr bara ses som ett sätt att låtsas ta ansvar i en tid när alltför fler oroar sig över sin och landets säkerhet? Alternativt är det endast ett senkommet varningsrop? Kära innevånare, det kommer allvarliga problem snart som vi länge har valt att ignorera (en brigad och en feministisk utrikespolitik, någon?) och vi kommer inte ha resurser att hjälpa er så ni får klara er själva med hjälp av lite goda råd.

Men om man tränger bort dessa instinkter och istället välkomnar vad som kan ses som något slags uppvaknande i försvarsfrågan – även om broschyren numera handlar både om krig och annan kris – så finns det ändå delar i skriften som gör den problematisk ur ett medborgarrättsperspektiv. Och så inte bara att den tycks skriven för barn, saknar tydlig avsändare (kanske för att Dan Eliassons namn skulle skadat trovärdigheten?) eller trams som att ”MSB har upprättat ett kontaktcentrum för att kunna ta emot frågor från en illa berörd allmänhet som blir skrämde, kränkta [!] eller osäkra av broschyren” (*presskonferensen*).

Var är medborgaren?

Vid de tillfällen då broschyren tidigare delats ut (första gången 1943) har den exempelvis riktat sig till Sveriges medborgare. Icke så nu. Nu är det ”privatpersoner”, ”alla som bor här” och ”Sveriges innevånare” som adresseras. Faktum är att svenska folket inte alls finns med i texten. Broschyren finns dock tillgänglig på nio andra språk utöver svenska (dock saknas vad jag kunnat se den numera smått obligatoriska kvinnan i slöja).

Medborgaren och det svenska folket sorteras ut som begrepp i det nya identitetspolitiska Sverige. Kvar blir endast Stat och Marknad, samt något diffust som kallas Civilsamhället. Detta sistnämnda låter sig definieras men verkar allt svårare att se i verkligheten. Allt fler bowlar ensamma, kulturen tynar och de stora folkrörelserna blir allt färre – även om någon också tillkommit. Få engagerar sig i politiken på allvar även om många gör stora civila insatser i exempelvis fotbollslaget. Det större problemet är dock att samtliga aktiviteter som ingår i Civilsamhället är frivilliga. Visserligen definierade redan de gamla grekerna den som in-

te deltog i samhällsbygget som en idiot (idiotes). Medborgare som ignorerade sin politiska plikt i domstolar och folkförsamlingar och drog sig undan offentliga angelägenheter såg man ner på. Denna moraluppfattning spreds i västerlandet och ligger till grunden för de fungerande demokratierna. Till för inte alltför länge sedan fanns denna uppfattning om den goda medborgaren också kvar i Sverige. Det ansågs finare att jobba i staten än i det privata näringslivet, civila förtroendeuppdrag som till exempel kyrkvård innebar hög prestige och politikerna respekterades allmänt för sina insatser även när man inte höll med om allt. Men av detta finns idag mycket litet kvar. Det är också mycket prat om rättigheter men mycket mindre eller nästan inget alls om skyldigheter. Ungdomar som kallas till mönstring förstår inte ens att det är en medborgerlig skyldighet utan kastar utan en vidare tanke brevet i papperskorpen.

Med tanke på detta så är därmed begreppet Medborgare och medborgarrätt extra viktigt att åter lyfta fram i exempelvis en sådan här broschyr just därför att det inbegriper *både* rättigheter och skyldigheter. Sverige är dess medborgare.

Vilka skall kämpa för vad?

Medborgare står till skillnad från ”innevånare” i en direkt relation till hur staten styrs och hur landet försvaras och har rättigheter och skyldigheter. Endast medborgaren kan också i händelse av krig förväntas spilla sitt blod för fosterlandet.

Förväntansbilden på en rekryterad yrkes-soldat i vårt nya insatsförsvar eller en ”nyanländ” som (ännu?) inte delar moral och rättsuppfattning med majoriteten bör nog vara annorlunda.

I broschyren skriver MSB förhoppningsfullt att ”... ansvaret för vårt lands säkerhet och trygghet är gemensamt för alla som bor här. En av våra viktigaste tillgångar när något hotar oss är vår vilja att hjälpa varandra.” Sista gången broschyren distribuerades var 1961 och den tidens politiker prisade då allmänt Sveriges smala lycka att vi inte var splittrade på olika folkgrupper utan hade en homogen folksammansättning utan inbördes split och med tydlig lojalitet mot konungen och fosterlandet. Att man nu – med dagens

helt omstöpta folksammansättning - åberopar befolkningen snarare än medborgaren är potentiellt betydligt mer problematiskt. När minoriteter aktivt uppmanas att hålla sig särskilda kan de inte heller automatiskt förväntas vara lojala mot sitt land. Utöver den demografiska splittringen kan också läggas andra skillnader som skadar sammanhållningen såsom en ökande kriminell skuggvärld (gäng och ”papperslösa”) och stora grupper i permanent bidragsberoende. Kristian Gerner, professor emeritus i Historia från Lund, skriver i en kommentar att:

”The profound challenge for contemporary Sweden is integration, to make the “population” into committed citizens who identify with the country.”

(<http://theconversation.com/why-sweden-prepare-for-war-leaflet-is-a-waste-of-paper-97194>)

Tillbaka till verkligheten?

Det skall också bli intressant hur det post-moderna etablissemanget förhåller sig till den krassa verklighet som beskrivs i denna broschyr. Om till exempel energi och livsmedelsförsörjning är viktiga i MSBs skrift, varför är inte dessa områden viktiga i regeringens politik? Här finns flera sammankopplade stora utmaningar som bör tas på större allvar och återigen sättas som centrala mål för politiken.

Avslutningsvis kan man väl konstatera att det är betryggande för ett fosterländskt hjärta att en fras från svunnen tid överlevt i den nya versionen: ”Om Sverige blir angripet av ett annat land kommer vi aldrig att ge upp. Alla uppgifter om att motståndet ska upphöra är falska.” Bör gälla även när landet tagits över av naiva liberala kosmopoliter och multikulturalister. Vi medborgare har möjligheten i valet 2018 att rösta bort dessa politiker, göra upp med den söndrande och förtryckande multikulturalismen och rösta fram en ansvarsfull försvarspolitik.

Gustav Nilsson

Vi behöver individuell kontraktsrätt

Det svenska rättighetskapitlet i grundlagen, RF 2, är bristfälligt, illa genomtänkt, och ger ett svagt skydd för äganderätten. Den förändring jag nu ser som mest brådskande är en grundlagsfäst individuell kontraktsrätt. Utan den kommer hundratusentals invandrare aldrig få ett jobb utan bli bidragsförsörjda livet ut, till enorma kostnader.

Kontraktet är ett av marknadens juridiska och ekonomiska huvudinstrument. Nästan alla kontakter mellan företag och andra personer har formen av kontrakt. Köpare och säljare på alla plan ingår kontrakt, om priser, volymer, kvalitet etc. Och att kontrakten uppfylls är ett huvudargument för marknadsekonomin.

Företaget är juridiskt ett knippe kontrakt mellan olika intressenter – ägare, företagsledning, anställda, underleverantörer, konsumenter, etc. Kontraktsrätten är dock inte grundlagsskyddad

Sverige har på kort tid tagit emot hundratusentals invandrare, de flesta med låg utbildning. De flesta har svårt att ta sig in på arbetsmarknaden, och hindras av de kollektivavtal som facket ingått med arbetsgivare. Hindren blir i framtiden än svårare när regeringen inför ett utlovat förbud mot visstidsanställning.

Att hindra fackliga avtal är sannolikt politiskt omöjligt. Vi behöver därför, av både praktiska och principiella skäl, grundlagsfäst individuell kontraktsrätt. Den innebär att varje fysisk och juridisk person har rätt att ingå kontrakt med annan fysisk och juridisk person, oberoende av vilka kontrakt denne tidigare ingått med tredje part. Och ingen part ska ha rätt att bryta denna kontraktsrätt.

Konkret: A ska ha rätt att ingå kontrakt med säg företaget B, om anställningsvillkor lön, arbetstid, allt – oberoende vilka kontrakt B tidigare ingått med C. Och C, D, E etc får inte bryta kontrakt som

andra parter ingått. Avtalsrätten ska alltså vara en funktion av kontraktsrätten, och inte kunna överordnas den.

Kollektivavtalen innebär att parterna på arbetsmarknaden nu kan allvarligt inskränka individernas kontraktsmöjligheter. Rättighetskapitlet RF 2, § 17, stadgar:

”Förening av arbetstagare samt arbetsgivare och förening av arbetsgivare äger rätt att vidtaga fackliga stridsåtgärder, om annat ej följer av lag eller avtal.”

Facket har alltså grundlagsfäst rätt att försätta enskilda företag i konkurs, och därmed vålla ägaren allvarlig ekonomisk skada. Men företagaren har inte grundlagsfäst rätt att utan fackets godkännande ingå kontrakt med den han/hon vill anställa.

Nils-Eric Sandberg

Strandskyddet är orimligt – gör om lagen!

Strandskyddet är orimligt – gör om lagen – skrev Can Savran (C) i SvD. Vi måste göra det möjligt att bygga vid stränder i glesbygd. Det kan man bara hålla med om.

Men det finns ett annat argument, nämligen att strandskyddet strider mot både grundlagen och den Europeiska Konventionen för de Mänskliga Rättigheterna (EKMR). Regeringsformen 2 kap. 15§ säger bland annat.

”Den som genom expropriation eller något annat sådant förfogande tvingas avstå sin egendom ska vara tillförsäkrad full ersättning för förlusten”.

Äganderätten är helt grundläggande för det samhällsskick vi har och som varit så framgångsrikt. Därför är skrivningen i Regeringsformen 2 kap. 15§ för skydd av äganderätten viktig. Men ett tillägg har gjorts varvid ”allemanrätten” har överordnats skyddet för äganderätten.

Hur detta har kunnat ske? En regelrätt konfiskation av fastighetsägares förfogande

till att i vissa fall egendomen blivit värdelös.

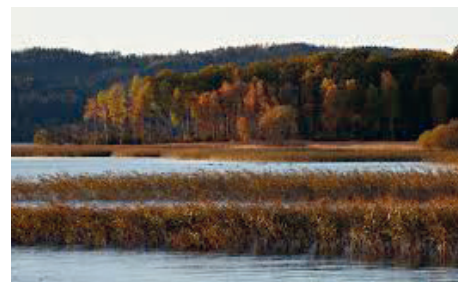
En förklaring är att vänstern i Sverige har liten eller ingen respekt för ägandet. Så här skrev Ingvar Carlsson i Tiden 1989:

”Svensk socialdemokrati fann i sin praktiska politik ganska snabbt, att det oftast gick att erövra bestämmanderätt utan att ändra den formella äganderätten.”

Socialdemokratin i Sverige har därmed grovt och medvetet brutit mot Europa-konventionen avseende markägares rättigheter.

Vad har borgerliga partier gjort? Vilka har svikit? Vilka är beredda att återställa egendomsskyddet?

Självklart skall det finnas stränder för det rörliga friluftslivet men det måste finnas en balans mellan det rörliga och fasta friluftslivet. Och respekt för äganderätten.

Och respekt för EKMR som fastslår att begränsning av ägarens disposition av sin mark skall vara nödvändig, ändamålsenlig och proportionerlig.

Bengt Holmgren

MMRS äganderättsombudsman
bengt.holmgren@gmail.com